

Kondor Katalin: Gyalázkodás és alázkodás

2023 március 29. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

Még nincs

értékelve

Mérték

A nemzetállamok szétzilálása folyik...

Nem nehéz dokumentumokat gyűjteni ahhoz az állításhoz, hogy jó néhány éve már abban a közösségben, amelybe (szerintem egy rossz pillanatban) beléptünk, napirenden tartják megalázásunkat, elvárva, hogy tartsuk a

gyalázkodást, és persze azt is, hogy alázkodjunk meg. Mondanom sem kell, hogy ez a szervezet az Európai Unió. Az örökös gyalázkodás immáron cáfolhatatlanul fontos fejezete a stratégiájuknak, mégpedig elrettentési céllal, magyarán azzal, hogy minden véleményt, amely nem egyezik az övékkel, a legaljasabb módon elnyomjanak. Uniós küldöttségek járják az országot, hogy jogállamiságunkat, törvényeinket kifogásolják, hogy bizonyítékok nélkül vádaskodjanak, egyszerűen hazudozzanak és gyalázkodjanak.

A mögöttünk hagyott hét is számtalan bizonyítékot, példát szolgáltat erre, idézek is néhányat. Nos, valakik nekünk uszították (avagy nem is kellett uszítani) Rastislav Kačer szlovák külügyminisztert, aki trágár szavakkal illeti a magyarokat, egyebek közt azzal a hagymázos váddal, miszerint mi orospártiak vagyunk, és ennek rájuk nézve az a veszélye, hogy egyszer csak hozzánk kerül, azaz visszakerül néhány felvidéki térség. Hogy mindezen magvas gondolatait semmivel sem tudja hitelt érdemlően bebizonyítani Kačer úr, az őt nem zavarja. Az unió meg – miközben folyton gyaláz bennünket a jogállamiság szerinte meglévő hiányosságai miatt – szemrebbenés nélkül téri, hogy Németországban feles többséggel megváltoztassák a választási törvényt, Párizsban pedig parlamenti szavazás nélkül hirdessék ki a nyugdíjreformot. Magyarán törvénytelenül. S bizony nem vettük észre, mert nem történt meg, hogy Franciaországot meg a németeket bármelyik roppant demokratikus uniós képviselő érdemlegesen bírálta volna.

A kettős vagy inkább már többszörös mérce tehát bizonyíthatóan polgárjogot nyert az unióban, a roppant demokratikus és a jogállamiságért élőhaló képviselők pedig hallgatnak, mint hal a szatyorban. Tényleg, hallott valaki valamelyik uniós képviselőt, amelynek honfitársa, országa belekeveredett az egyre csak gyűrődő korrupciós botrányba, némi bocsánatkérés-félét? Legalább az országa nevében meg kellett volna tennie, de én valahogy lemaradtam erről. Tudniillik nem történt meg. A botrány kirobbanása óta is csak aktatologatás folyik, s persze, mint mindig az ilyen esetekben, elkezdődött a szerecsenmosdatás. S még az is elfordult, hogy egy vezető tisztségviselő saját magának engedélyezte a luxusutazásokat. Ezen cselekedet már a kabaré mofájába tartozik, ékes bizonyítékaként az unióban uralkodó jogállamiságnak. Képzeljék csak el, ha egy magyar tett volna ilyet!

No, de menjünk tovább a minket ért gyalázkodásokat illetően! A nyugat által megvásárolt, manapság dollárbaloldalnak nevezett politikusaink is élen járnak a gyalázkodásban, s mindezt nekünk tennünk kell. Pár napja például Márki-Zay „kereszténykedéssel” vádolta a magyar kormányt, s ezzel a kormánytól teljesen független keresztényeket is, mondván vagy sugallván, hogy őt üldözik, meg az ő híveit is. (Mint hajdan Jézus tanítványait.) Hogy miképpen és miért üldözik, azt nem tudhattuk meg a zavaros magyarázkodásairól is elhíresült úrtól, mindenesetre mindez csak azt bizonyítja, hogy nálunk büntetlenül lehet ország-világnak, például a YouTube-nak is bizonyítékok nélkül gyalázkodni, következménye úgysem lesz.

Gyalázkodásnak ítélem meg a készülő gyermekvédelmi törvényünkkel szembeni ellenkezéseket, akciókat is, s gondolom, ezzel sem vagyok egyedül. Döbbenetes, hogy egyesek – a Magyar Nemzet korábbi cikke szerint Kunhalmi Ágnes és Cseh Katalin képviselőnk is – ágálnak a törvény tervezett szigorítása ellen, kérve egyben a hazai és a külföldi LMBTQ-szervezetek segítségét. (Fognak segíteni, ebben biztosak lehetnek.) Mindehhez hozzátették, hogy meg akarják mutatni Orbán kormányának, hogy az unió valamennyi tagállamának polgárai megvetik LMBTQ-ellenes retorikáját és törvényeit. Hogy ők ebben miért oly biztosak, az nem derült ki nyilatkozatukból. Nem tudom, e két jeles képviselőnek vannak-e gyermekei, de akár vannak, akár nincsenek, elképesztően kártékony és szégyenletes a magatartásuk.

A fentebb emlegetett néhány gyalázkodó példa mindössze egy hét „terméke”, mondhatnám, hordaléka, de biztosak lehetünk a folytatásban, hiszen hosszan sorolhatnánk még az ellenünk fenekedő külföldi és honi gyalázkodók hazugságra épülő akcióit, akiknek semmi és senki nem drága, semmi sem szent – sőt, e kifejezést valószínűleg nem is ismerik. Ismerik viszont a terepeket, legyen az kulturális, politikai, avagy sportterep, így azt is megállapíthatjuk, hogy nincs is a közéletnek olyan színtere, amely ne lenne alkalmas a folytonos gyalázkodásra. Tudjuk jól, hogy a gyalázkodók akkor lennének elégedettek, ha minden téren magyarázkodásra, védekezésre, állításaik beismerésére „vetemednének” a megtámadottak, magyarán megalázkodnának. E célból tartják vissza a nekünk jogosan járó pénzeket is. Olvasom, hogy eddig egyetlen fityinget sem kapott Magyarország az úgynevezett helyreállítási alapból, és persze ebben az ügyben is folyton a jogállamisági hiányokra hivatkoznak – ők, a korrupcióról immáron világszerte elhíresült uniós képviselő, élükön a sunyi SMS-eket gyártó Von der Leyen asszonnyal. Abban a, közösségnek nevezett furcsa társaságban, amelynek a költségvetést ellenőrző bizottságának elnöke nemrégiben azt nyilatkozta – talán egy spanyolországi lapnak, de ebben nem vagyok biztos –, hogy „lehetetlen lekövetni a forrásokat a végső kedvezményezettig, nem tudjuk, végül kinél landolnak a helyreállítási pénzek”. No, helyben volnánk. Nem tudjuk, és kész!

Gondolom, sokan török-törjük a fejünket, hogy mi lehet az ellenszere ennek a szégyenletes, boszorkányüldözésre

hajazó magatartásnak? Egyel?re ugyanis kétséget kizáróan folyik a gyalázkodás, és a térdre kényszerítés szándéka egyértelmű. Jó hely ez a Kárpát-medence! Le is rabolták már jó néhányszor, s most úgy gondolják, jöhetnek az újabb rablóakciók. Én meg azt gondolom, hogy van annyi becsület a magyarokban, hogy ezt nem fogják hagyni. Hiszem, hogy a világ felforgatására, a kereszténység üldözésére, az emberellenes célok elfogadtatására irányuló erőfeszítéseket, az emberi lélekért folytatott erkölcstelen és ártó harcot meg lehet akadályozni. Ám csak akkor, ha figyelünk arra, mi történik, ha tisztában vagyunk a tényekkel, ha nem dőlünk be a manipulációknak, az ostoba bulvárhíreknek, azoknak a sátáni gondolatoknak, amelyek a rosszat nevezik jónak, az utálatost kívánatosnak, a csúnyát szépnek, az igazat hamisnak, a hazugságot pedig igaznak. Most itt tartunk, s ez cáfolhatatlan. Szellemi, kulturális és gazdasági hazugságok özöne takarja el a valóságot, s ezeknek célja van: a világ megváltoztatása bizonyos körök érdekei alapján.

John F. Kennedynak nálunk nem sokan ismerik azt az 1961-ben elmondott beszédét, amelyben egyebek közt a következőket mondta: „Az egész világon szembe kell néznünk egy fegyelmezetten egységes és könyörtelen összeesküvéssel, amely elsősorban rejtett módszerekkel növeli befolyásának területét – beszivárgással a megszállás helyett, felforgatással a választások helyett, megfélemlítéssel a szabad döntés lehetősége helyett, gerillákkal éjszaka, mintsem katonákkal nappal. Ez egy olyan rendszer, amely rengeteg embert és anyagi erőforrást tömörít egybe, egyetlen, szorosan összefonódó építményben, egy nagyon hatékony gépként ötvözve a katonai, diplomáciai, hírszerzési, gazdasági, tudományos és politikai műveleteket. Az eszközeik titkosak, nem nyilvánosak. A hibáikat eltemetik, nem teszik ki a címlapokra. Azokat elhagyókat elhallgattatják, nem ismerik el. A kiadásaikat nem kérdőjelezzik meg, nem kerül hír róluk a nyomdába, nem kerül nyilvánosságra a titkuk. Ők irányítják a hidegháborút olyan háborús fegyvellemmel, amelyet semmilyen demokrácia nem remélhet és kívánhat teljesíteni.”

Nos, Kennedy már halott. Megölték. A nemzetállamok szétzilálása folyik, miként a hazugságáradat is. Mit lehet erre meg a gyalázkodásra és a megalázási kísérletekre mondani? Nehéz kérdés. Talán annyit, hogy: Ébreszt? emberek! Ébreszt? Európa! Ha nem ébredsz fel, akkor csak az alázkodás jut neked. S hogy most is emlékeztessünk nagyjainkra, Bánk bán áriájából csak annyit idézek: „Gondolj merészet és nagyot, / És tedd rá éltedet: / Nincs veszve bármi sors alatt / Ki el nem csüggedett.”

A szerző újságíró

www.magyarhirlap.hu

Ajánló